

Червона Шапочка

Жила колись дуже давно в одному селі маленька гарненька дівчинка. Кращої за неї й на світі не було. На день народження подарувала їй бабуся червону шапочку. І так дівчинці сподобалася ця нова червона шапочка, що вона скрізь ходила в ній. Сусіди так і казали про неї:

— Ось Червона Шапочка йде!

Якось мама спекла пиріжок і сказала:

— Піди, донечко, до бабусі. Віднеси їй пиріжок і горнятко масла. Тільки йди швидше, не барися! Бо скоро сонечко зайде, і пиріжок охолоне. Бабуся останнім часом нездужає, то, може, встигнеш допомогти їй що-небудь зробити по господарству.

Червона Шапочка була дуже доброю дівчинкою, а тому пообіцяла не баритися, склала в кошик гостинці й відразу ж вирушила в дорогу.

Швиденько пройшла вона через усе село, а далі — через поле. Попереду був густий-прегустий ліс, за яким і жила старенька бабуся.

Іде Червона Шапочка лісом. Раптом назустріч їй вовк.

— Куди йдеш, Червона Шапочко? — питає.

Дівчинка не знала, що з вовками дуже небезпечно розмовляти, тому спокійно відповіла:

— Іду до бабусі, несу їй пиріжок та горнятко масла.

— А де живе твоя бабуся? — допитується вовк.

— У хатинці на краю села, біля млина, — так само спокійно відповіла дівчинка й пішла далі.

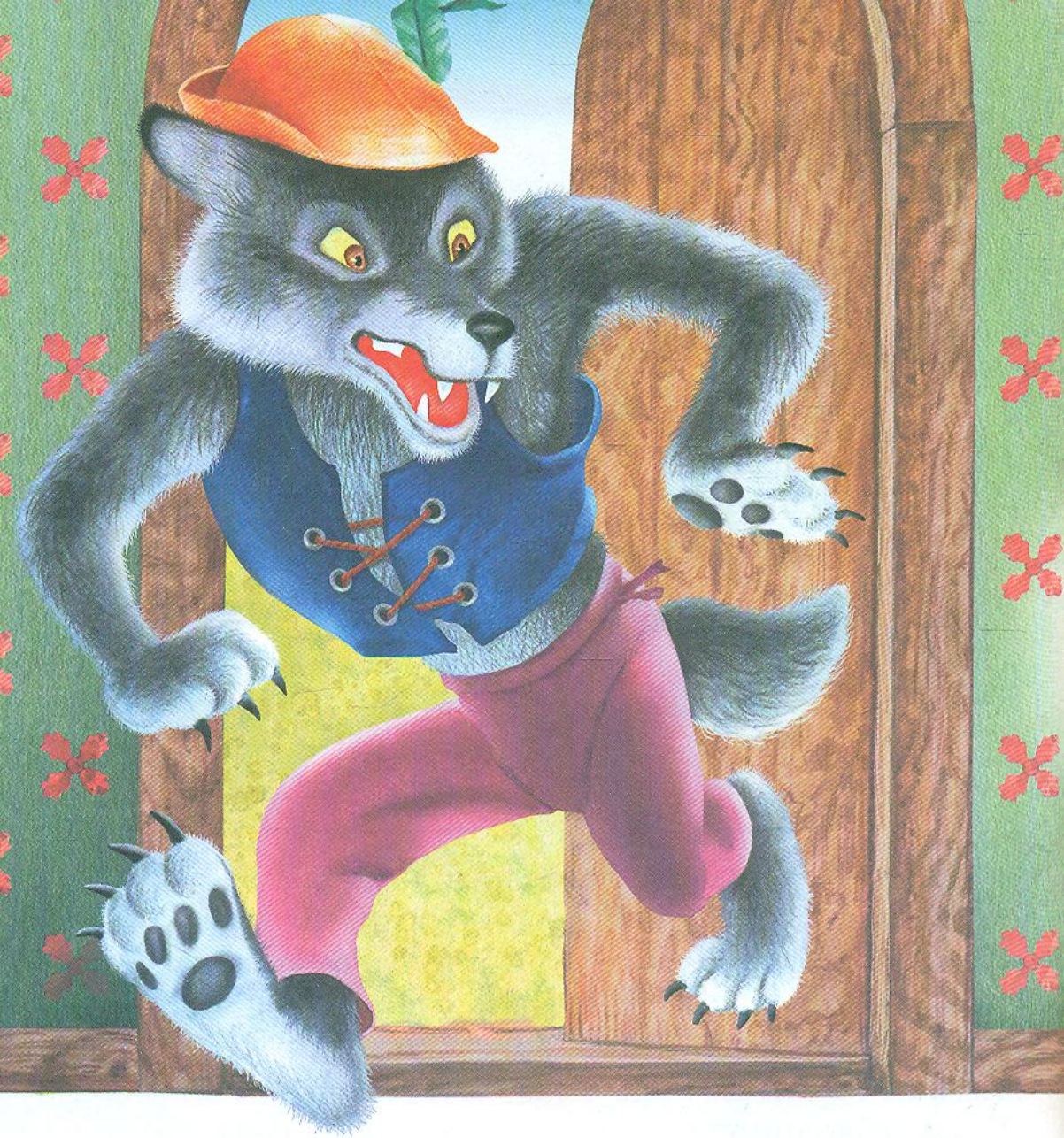

А літо того року видалося на славу — тепле та лагідне. Квітів після дощукі розцвіло на кожній галявині видимо-невидимо. Тому йшла Червона Шапочка не поспішаючи. І навіть зупинилася, щоб нарвати квітів любій бабусі. Вона забула і про обіцянку мамі не баритися, і про те, що вже близько вечір...

А голодний і злий вовк побачив із-за кущів, що дівчинка не поспішає, йде собі та квіти збирає, та й побіг до бабусиної хати найкоротшою дорогою, щоб випередити Червону Шапочку.

Він прибіг до бабусиної хатки набагато раніше за Червону Шапочку й тихенько постукав у двері.

— Хто там? — запитала бабуся.